

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Prima est eorum qui dicunt in incarnatione hominem quendam ex anima & carne constitutum, & illum hominem esse factum Deum, & Deum illum hominem, & auctoritates, quibus ita esse asserunt, ponit. B. C

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

spicias, cum assumptum vel unitum, vel aliquem in huiusmodi locutionibus scriptura commemorat. Quocirca cum queritur sine proposita auctoritate, an aliquis vel quidam sit assumptus a verbo vel unitus verbo: sine distinctiōe intelligentiæ nō est hic reddenda responsio, quoniam multiplex premissa est questio, sed instantiam querentis ita determinato: Si de hominis persona queris, respondeo, non, si de hominis natura, dico, est.

DE INTELLIGENTIA HARVM LOCUTIONVM, Deus factus est homo, Deus est homo, an his locutionibus dicatur Deus factus esse aliquid, vel esse aliquid, vel non esse aliquid.

DISTINCT. VI.

A

EX præmissis autē emergit questio plurimum continens utilitatis, sed nimium difficultatis atque perplexitatis. Cum enim constet ex prædictis, & aliis pluribus testimoniis, omnesq; catholici vnanimiter fateantur Deum factū esse hominē, & Christum verum Deum esse, & verum hominē, queritur an his locutionibus, Deus factus est homo. Filius Dei factus est Filius hominis, Deus est Homo, & Homo est Deus, dicatur Deus factus esse aliquid, vel esse aliquid, vel aliquid dicatur esse Deus, & an ita cōueniat dici, Homo factus est Deus, & Filius hominis factus est filius Dei, sicut è conuerso dicitur. & si ex his locutionibus non dicitur Deus factus esse aliquid, vel esse aliquid, quæ sit intelligentia harum locutionum & similium. In huius profunditatis reueratione, & scrupulose quest. expositione plurimum differre inveniuntur sapientes.

Quorundam sententiam refert.

B

Alii enim dicunt, in ipsa verbi incarnatione hominē quēdam ex anima rationali & humana carne constitutum, ex quib. duobus omnis verus homo con-

De modo vniendi diuinam & humanā naturam secundum varias doctorum opiniones.

cōstituitur: & ille homo cœpit esse Deus, nō quidē natura Dei sed persona verbi, & Deus cœpit esse homo ille: concedunt etiam hominem illum assumptum à verbo & vnitum verbo, & tamen esse verbum: & ea ratione tradunt dictum esse Deum factum hominem, vel esse hominē: quia Deus factus est, i. cœpit esse quēdam substantia ex anima rationali & humana carne subsistens: & illa substantia facta est, id est, cepit esse Deus, non tamen demigratione naturæ in naturam, sed vtriusque naturæ seruata proprietate factum est, vt Deus esset illa substantia, & illa substantia esset Deus. Vnde vere dicitur, Deus factus est homo, & homo factus est Deus, & Deus est homo, & homo Deus, & filius Dei fili⁹ hominis, & econuerso. Cumq; dicant illum hominē ex anima rationali & humana carne subsistere, nō tamē fatentur ex duab⁹ naturis esse compositum, diuina scilicet & humana: nec illius partes esse duas naturas, sed animā tantū & carnē.

Auctoritates ponit quibus muniunt suam sententiam.

13. cā. 19. ad
medium.
Cap. 38. ad
princip.

Ibid cap. 31.
in fine.

Ibid cap. 36.
in princip.

Et ne de suo sensu tantum loqui putētur hanc sententiam pluribus muniunt testimoniis. Ait. n. Au. in l. de Tri. Cum legitur, Verbum caro factum est, in verbo intelligo verum Dei filium, in carne agnosco verū hominis filium, & vtrunq; simul vnā personam, Deum & hominem ineffabilis gratiæ largitate coniunctum. Idē in Enchir. Christ⁹ Iesus de Deo est: homo autē nat⁹ est de spiritu sancto ex Maria virgine. Vtraq; substantia, diuina & humana, filius est vnicus Dei patris omnipotētis, de quo procedit Sp. sanctus vtrunq; vnus: sed aliud propter verbum, & aliud propter hominem: nō duo filii De⁹ & homo, sed vn⁹ Dei filius. De⁹ sine initio, homo à certo initio. Idē in eodē, Quid natura humana in Christo homine meruit, vt in vnitatē personę vnici filii Dei singulariter assūpta esset? Qua

bona

bona volūtas, quę bona opera præcesserunt qui
 b^o mereretur iste homo vna fieri persona cū Deo?
 Nunquid antea fuit homo, & hoc ei singulare be-
 neficium præstitum est, vt singulariter promere-
 tur Deū? Nēpe ex q̄ homo esse cœpit, nō aliud cœ-
 pit esse homo quam Dei filius, & hic vnicus: & pro-
 pterea Dei verbum, quia est ab illo suscepta caro,
 facta est vtiq̄ Deus, vt quęadmodum vna est per-
 sona quilibet homo, anima scilicet rationalis & caro:
 ita sit Christus vna persona verbū & homo. Idem
 super Ioan. Agnoscamus geminam substantiam
 Christi, diuinā scilicet quę equalis est Patri: & humanā,
 qua minor est patre, vtrumq̄ autē simul non duo,
 sed vnus est Christus, ne sit quaternitas, non Tri-
 nitas De^o. Ac per hoc Christus est Deus, anima ra-
 tionalis & caro. Idē quoq̄ in l. de prædest. sanct. Ille
 homo vt à verbo patri cœterno in vnitatem per-
 sonę assumptus filius Dei vnigenitus esset, vnde
 hoc meruit? quod bonum ei^o præcessit, vt ad hanc
 ineffabilem excellentiam perueniret? Faciente ac
 suscipiente Deo verbo, ipse homo ex quo esse cœ-
 pit, filius Dei vnicus esse cœpit. Item homo quicū-
 que ita gratia fit Christian^o, sicut gratia homo, ille
 ab initio fact^o est Christus. Idē lib. 13. de Trin. Gra-
 tia Dei nobis in homine Christo commenda-ur.
 Quia nec ipse vt tātā vnitatem Deo vero cōiunct^o, v-
 na cū illo persona fili^o Dei fieret, vllis est præcedē-
 tib^o meritis assecut^o: sed ex q̄ homo esse cœpit, ex
 illo est & De^o. Vnde dictū est, Verbū caro factū est.
 Hilar. quoq̄ in 10. l. de Trin. ait Christū nō ambigi-
 m^o esse Deū verbū, neq̄ rur^o filiū hominis ex ani-
 ma & corpore constituisse ignoramus. His aliisque
 autoritatibus vtuntur, qui hominem quendam
 ex anima rationali & carne cōpositū dicūt Deum
 factum, sed gratia, nō natura. Sola. n. gratia, ha-
 buit ille homo, nō meritis vel natura, vt esset Deus
 siue Dei filius, vt haberet omnē scientiam & potē-
 tiam,

In c. 9. vna 68.

78 in fin. ex-

ponēs illud.

Quia pater

maior ma-

est.

Cap. 85. in

princ. 10. 7.

Ibid. paulo

inferius.

Lib. 13. ca. 17

ad princ.

Hilar. post

med. lib. 10.

SIAM,

tiam, quam habet verbum cum quo est vna persona. Nec tamen in superiorib. legitur, quod homo ille sit vna persona cum verbo, & sit ipsum verbum, sed etiam quod anima rationalis & caro eadem persona sit, & Christus sit, & Deus.

Aliorum sententia.

Sunt autē & alii qui istis in parte consentiunt, sed dicunt hominem illum non ex anima rationali & carne tantum, sed ex humana & diuina natura, id est, ex tribus substantiis, diuinitate, carne, & anima constare: & hunc Iesum Christum fatentur, & vnā personā tātū esse: ante incarnationem v. solummodo simplicem, sed in incarnatione factam compositam ex diuinitate & humanitate. Nec est ideo alia persona, quā prius, sed cum prius esset Dei tantum persona, in incarnatione facta est etiā hominis persona: nō vt duæ essent personæ, sed vt vna & eadē esset persona Dei & hominis. Persona ergo que prius erat simplex, & in vna tātū natura existēs, in duab⁹ & ex duab⁹ subsistit naturis: & persona quæ tantum Deus erat, facta est etiam verus homo subsistens non tantum ex anima & carne, sed etiam ex diuinitate, nec tamen persona illa debet dici facta persona, quāuis dicatur facta persona hominis. Facta est igitur illa persona (vt quibusdam placet) quiddam subsistēs ex anima & carne, sed non est facta persona vel substantia vel natura: & in quantum est illa subsistens, composita est: in quantum autem verbum est, simplex est.

*Hæc opp. nō
tenetur.*

*Lanfrancus
ad sextam
Berengarii
obiectionem
responsione
id habet, &
refertur de
consec. dist.
2. à Gratia-
no.*

Authoritates etiam ponit, quæ hanc probant sententiam.

De hoc Aug. in lib. sententiarum Prosperi ait, Modis omnib. approbare cōtendim⁹ sacrificium ecclesię duob. cōstare, duobus confici: visibili elementorum specie, & inuisibili domini nostri Iesu Christi carnē & sanguine, sacramento & re sacramēti, id est, corpore Christi: sicut Christi persona con-

stat